# «Aldığı şey, Allah’ındır. Verdiği de Allah’ındır. Herşey onun yanında belli bir ecele (vakte) kadardır. Sabretsin ve ecrini Allah’tan beklesin!»

Usâme b. Zeyd b. Hârise -radıyallahu anhumâ-’dan rivayet edildiğine göre şöyle dedi: Kızı (Zeynep), Nebi -sallallahu aleyhi ve sellem-’e: "Oğlum ölmek üzeredir, lütfen bize kadar geliniz," diye haber gönderdi. Nebi -sallallahu aleyhi ve sellem-: «Aldığı şey Allah’ındır. Verdiği de Allah’ındır. Herşey onun yanında belli bir ecele (vakte) kadardır. Sabretsin ve ecrini Allah’tan beklesin!» buyurarak kızına selâm gönderdi. Bunun üzerine Kızı, Nebi -sallallahu aleyhi ve sellem-’e; "Ne olur, mutlaka gelsin, diye tekrar haber yolladı." Bu defa Nebi -sallallahu aleyhi ve sellem- yanında Sa’d b. Ubâde, Muâz b. Cebel, Ubeyy b. Kâ’b, Zeyd b. Sâbit -radıyallahu anhum- ve başka bazı sahâbîler olduğu halde kalkıp kızına gitti. Çocuğu Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem-’e verdiler, kucağına aldı. Çocuk pek zor nefes almaktaydı. Rasûlullah -sallallahu aleyhi ve sellem-’ın gözlerinden yaşlar boşandı. Durumu gören Sa’d b. Ubâde -radıyallahu anh-: "Ey Allah’ın Rasûlü, bu ne haldir?" dedi. Nebi -sallallahu aleyhi ve sellem- de: «Bu, Allah’ın, kullarının kalbine koymuş olduğu merhamet duygusudur,» buyurdu. Hadisin bir başka rivâyetinde; «Bu, Allah’ın dilediği kullarının kalbine koyduğu bir rahmettir. Zaten Allah, ancak, merhametli kullarına rahmet eder.» buyurmuştur.

[Sahih Hadis] [Muttefekun Aleyh]

Usâme b. Zeyd -radıyallahu anh- Rasûlullah -sallallahu aleyhi ve sellem-'in kızlarından birisi, Rasûlullah -sallallahu aleyhi ve sellem-'e birisini gönderdi ve oğlunun ölmek üzere olduğunu haber vermesini istedi. Nebi -sallallahu aleyhi ve sellem-'den yanına gelmesini talep ediyordu. Gönderdiği kişi Rasûlullah -sallallahu aleyhi ve sellem-'e haber verdiğinde, Nebi -sallallahu aleyhi ve sellem- o gelen kişiye: «Sabretsin ve ecrini Allah’tan beklesin! Aldığı şey, Allah’ındır. Verdiği de Allah’ındır. Herşey onun yanında belli bir ecele (vakte) kadardır.» diye buyurdu. Nebi -sallallahu aleyhi ve sellem- kızının gönderdiği kişiye, kızına -çocuğun annesine- şu sözleri söylemesini emretti. «Sabretsin!» bu musibete sabretsin, «Ecrini beklesin» Sabrederek ecrini Allah'tan beklesin. Çünkü bazı insanlar vardır ki sabreder ancak ecrini beklemez. Kişi sabreder ve ecrini Allah'tan beklerse yani; sabrıyla Allah'ın onu mükâfatlandırmasını ve ona ecir vermesini isterse, işte bu ecrini beklemek demektir. Rasûlullah -sallallahu aleyhi ve sellem-‘in : «Aldığı şey, Allah’ındır. Verdiği de Allah’ındır.» Sözü çok yüce bir sözdür. Eğer bütün her şey Allah’ın ise ve senden bir şey aldı ise bu, O'nun mülküdür. Sana bir şey verdi ise yine onun mülküdür. Senden mülkü olan bir şeyi aldığında nasıl olur da öfkelenirsin? Bundan dolayı bir kişiye bir musibet isabet ettiğinde: "İnna Lillahi ve İnna İleyhi Raci’un" (Şüphesiz biz Allah’tan geldik ve şüphesiz dönüşümüz O’nadır.) denir. Bizler, Allah’ın mülküyüz, O, bize dilediğini yapar demektir. Aynı zamanda çok sevdiğimiz şeyi elimizden aldığında, o şey Allah -Subhanehu ve Teâlâ-’nındır. Alan da veren de Allah’tır. Hatta sana verdiği şeyin sahibi sen değilsindir. O, Allah’ındır. Bu yüzden Allah’ın sana vermiş

olduğu şey ile ancak sana izin verdiği şekilde tasarrufta bululabilirsin. Bu da Allah'ın bize vermiş olduğu mülkün sınırlı olduğunun delilidir. Mutlak tasarruf hakkına sahip değiliz. Bundan dolayı şöyle demiştir: «Aldığı şey de verdiği şey de Allah'ındır.» Eğer aldığı Allah'ın ise nasıl olur da buna katlanamayız? Nasıl olur da El-Mâlik olan Allah -Subhanehu ve Teâlâ-'nın sahibi olduğu şeyi almasına öfkeleniriz? Bu akla ve vahye terstir. «Herşey onun yanında belli bir ecele (vakte) kadardır.»: Her bir şeyin belirli bir vakti vardır. Alanın ve verenin Allah olduğunu, O'nun katında her şeyin belli bir vakti olduğunu kesin olarak bilirsen kanaatkâr olursun. Son cümle şunu ifade etmektedir: Şüphesiz ki insan ecel olarak yazılanı ne önceye ne de sonraya alabilir. Allah Teâlâ şöyle buyurmuştur: "Her milletin bir eceli vardır. Onların eceli geldi mi, ne bir an geri kalabilirler ne de öne geçebilirler." (Yunus Suresi: 49) Eğer bir şey takdir olundu ise ve ne önceye ne de sonraya alınabiliyor ise, buna katlanamamanın ve öfkelenmenin bir faydası yoktur. Çünkü o kimse katlanamasa da, öfkelense de takdir olunan şeyi değiştiremeyecektir. Sonra elçi olarak gönderilen kişi Rasûlullah -sallallahu aleyhi ve sellem-'in kızına söylemesini emrettiği şeyi kızına ulaştırmıştır. Ancak kızı bir kez daha babasının gelmesini talep etmiştir. Rasûlullah -sallallahu aleyhi ve sellem- ve yanındaki bir grup sahabe kalkıp Rasûlullah -sallallahu aleyhi ve sellem-'in kızının yanına geldiler. Çocuk, Rasûlullah -sallallahu aleyhi ve sellem-'in kucağına verildiğinde çok zor nefes almaktaydı. Rasûlullah -sallallahu aleyhi ve sellem'in- gözlerinden yaşlar boşandı. Sa'd b. Ubâde -radıyallahu anh-, Rasûlullah -sallallahu aleyhi ve sellem-'in sabırsızlıktan ağladığını zannetti. Nebi -sallallahu aleyhi ve sellem-: «Bu rahmet duygusudur» Yani; takdir edilene sabretmediğim için değil, çocuğa duyduğum rahmetten dolayı ağladım demektir. Sonra Nebi -sallallahu aleyhi ve sellem- şöyle buyurdu: «Zaten Allah, sadece, merhametli kullarına rahmet eder.» Bu da başına bir şey gelene rahmetten dolayı ağlamanın cevazına delalet eder.

http://www.sunnah.global/hadeeth/tr/show/3290